

9. januar 2013

Kære faddere til børn på Kariyalur

Det har været et godt år på Kariyalur. Børnene trives og har det godt under Benjamin Sudhakar og hans kone Priscillas ledelse, og det har været et år uden større ændringer, udfordringer og problemer. Det har givet overskud til en del forbedringer af både bygninger og udendørsområder. Hvori forbedringerne består, ved jeg endnu ikke, men Benjamin skriver i sin nytårshilsen, at han glæder sig meget til at vise mig en række forbedringer, når jeg kommer på besøg i begyndelsen af februar. Jeg rejser allerede den 31. januar, og I er som tidligere meget velkomne til at sende mig breve og hilsner til børnene forinden.

Verdens Børn har fadderskaber på i alt 73 børn på Kariyalur, men da jeg i februar 2013 besøgte Kariyalur, havde en fadder givet mig penge med til kager til samtlige børn, både de ca. 350 børn, der bor på Kariyalur og de ca. 100 børn, der bor på et lille børnehjem i nærheden.



Fortæring af lyserøde kager er ren nydelse



Breve fra fadderne gør altid lykke

Min rejsefælle, Bent Børresen, der er tidligere bestyrelsesmedlem i Verdens Børn, skriver i sin rejsedagbog følgende om indkøb mm af 450 lyserøde kager:

” Med nyrene rystet lidt løse af den vaskebrætsagtige motorvej, nåede vi tidligt frem til Salem, som var den sidste store by inden opstigningen til det mere øde Kalrayan Hills område. Her skulle vi finde en bager som, sådan med det vons, kunne levere 450 stykker sød indisk kage med glasur og flødeskum. Bageren forventede, at kagerne ville være klar i løbet af 1-1½ time. Herligt, så kunne vi nå frem i dagslys. Men nej, der gik nu stive 4 timer og en del kopper te og en picniture under en kæmpe stor stenblok, inden bilens bagagerum var proppet med kassevis af lyserøde kager, noget som kan få øjnene på indiske børnehjemsbørn til at stråle kraftigere end solen. En lille lastbil fra bageriets underleverandør kom med de lyserøde kager på store stålfade. Det var en ungersvend, som bar kagerne ind fra lastbilen, fad efter fad efter fad efter fad, og for hver tur grinede han mere og mere, som om han aldrig før havde set 450 lyserøde kager på én gang...men det havde jeg nu heller ikke. Da regningen så skulle skrives, ja så viste det sig, at bageren hverken kunne læse eller skrive, så vi måtte have vores chauffør Anand til at skrive regningen for bageren. I en bil proppet med kager, og en sol hastigt på vej i seng, måtte vi haste ud af byen og op mod stammeområdet, som lå i bjergene. Det blev efterhånden mørkt, og vejen blev dårligere og dårligere, og mange bomme skulle hæves,

inden vi ud på aftenen nåede frem. Vi var godt nok noget slidte, så efter ”godav godav” og noget aftensmad, så gik vi alle omkuld. Lørdag kom tidligt i gang, for vores værelser lå ud til pigernes hostelbygning. Det er så blidt og hyggeligt at blive vækket af, at pigerne ganske tidligt, mens solen kun lige er ved at få øjne, smånynnende går og fejer gårdspladsen, gør rent på værelserne, vasker tøj eller fletter håret. Efter morgenmaden var vi rundt og kigge på bl.a. en pæn vaske- og toiletbygning, som Hanne havde fået renoveret for VB penge. Så nu kunne jeg drille hende med, at hun kunne få sit navn på en marmorplade på et lokum. Ja, jeg var naturligvis bare dybt misundelig. Dans og sang er en integreret del af indisk kultur, så når man er rundt og besøge indiske børneprojekter, bliver man oftest præsenteret for en danseforestilling af kortere eller længere varighed. Her blev børnene samlet i forsamlingsalen, vi gæster fik en stol, og så blev ”juleshowet” ellers skudt af. Der var både dansende og syngende børn, og efterfølgende var der uddeling af gaver og breve fra sponsorerne, nyt tøj til alle børnene, samt til sidst de længe ventede lyserøde kager. Derefter var der mussestille, kun svage smaskelyde fra børn, der langsomt, langsomt og stornydende spiste deres kage og slikkede fingrene igen og igen. Det var godt nok de 4 timers venten værd. ”



Pigernes morgenhygge



Opvask på den indisk facon

Med denne beretning vil jeg ønske jer alle et rigtig godt nytår samtidig med, at jeg sender jer en stor tak for jeres støtte til børnene på Kariyalur.

Venlig hilsen

Hanne Matthiesen

Projektansvarlig for Kariyalur

Adresse: Delken 9, 6000 Kolding